

Огоҳиҳои Мувоҷиб — Рақами Панҷ

Ошкор шудани Шери қабилаи Яҳудо: Дарки манзараҳои хотимагии Муборизаи Бузург

Jeff Pippenger

2023-08-08

Дар порчае, ки мо ҳанӯз баррасӣ мекунем ва дар бораи Масеҳ ҳамчун фариштае, ки дар Ваҳй боби даҳум нозил мешавад, сухан мегӯяд, Масеҳ ҳамчун Фариштаи Қудратманд «он нақшро, ки Ӯ дар саҳнаҳои хотимагии низои бузург бо Шайтон иҷро мекунад», нишон медиҳад. «Мавқеае», ки Масеҳ ишғол намуд, ҳангоме ки пои рости Худро бар баҳр ва пои чапи Худро бар хушкӣ гузошт, «қудрат ва ҳокимияти олии Ӯро бар тамоми замин ифода мекунад». Вақте ки Масеҳ «бо овози баланд» нидо кард, Ӯ «нидо кард» «чунон ки шер ғурриш мекунад».

Масеҳ қудрати мутлақи Худро дар «саҳнаҳои хотимагии муборизаи бузург» зоҳир хоҳад кард, ва ҳангоме ки Масеҳ қудрати мутлақи Худро зоҳир менамояд, Ӯ чунин мекунад ҳамчун Шери қабилаи Яҳудо.

«Начотдиҳанда пеши Юҳанно таҳти рамзҳои “Шери сибти Яҳудо” ва “Баррае, ки гӯё забҳ шуда бошад” муаррифӣ мегардад.» Ваҳй 5:5, 6. Ин рамзҳо иттиҳоди қудрати қодири мутлақ ва муҳаббати фидокорро ифода мекунанд. Шери Яҳудо, ки барои рақунандагони ғайбӣ Ӯ чунин даҳшатнок аст, барои итоаткорон ва вафодорон Барраи Худо хоҳад буд.» Аъмоли ҳаввориён, 589.

Зухури Масеҳ ҳамчун Шери сибти Яҳудо кори Ӯро ҳам дар муҳр задан ва ҳам дар кушодани пешгӯии Китоби Муқаддас, мувофиқи замони илоҳии Ӯ, таъкид менамояд. Андак пеш аз он ки давраи имтиҳони инсонӣ ба поён расад, ҳангоме ки «вақт наздик аст», кушодашавии як ҳақиқати вижаи Китоби Муқаддас ба амал хоҳад омад, ки «он чиро, ки бояд ба зудӣ воқеъ гардад» муайян месозад.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ӯ дод, то ба бандагони Худ он чизҳоеро нишон диҳад, ки бояд ба зудӣ ба амал оянд; ва Ӯ онро ба васитаи фариштаи Худ ба банди Худ Юҳанно фиристода, ошкор намуд; он ки ба каломи Худо ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, ва ба ҳамаи он чи дида буд, шаҳодат дод. Хушо он касе ки меҳонад, ва онҳое ки суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:1–3.

Ҳангоме ки «замон»-е, ки «наздик аст», воқеан ба ҷараёни таърих фаро мерасад, бар онҳое баракат эълон мешавад, ки меҳонанд, мешунаванд «ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд». Ин паёми махсус паёмест, ки ба вақт вобаста аст ва танҳо вақте шинохта мешавад, ки «замон наздик аст». Он гоҳ — дар ҳамон вақт, ва на пештар — одамон қодир хоҳанд буд, ки бихонанд, бишнаванд «ва он чиро, ки навишта шудааст» дар китоби Ваҳй, нигоҳ доранд. Вақте ки «замон наздик аст», баракате, ки бар онҳое эълон шудааст, ки

«мехонад», «мешунаванд» «ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд», бо кушода шудани китоби Дониёл дар «замони поён» мувозӣ мебошад.

Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро махфӣ нигоҳ дор ва ин китобро то вақти интиҳо мӯҳр кун: бисёре ин сӯ ва он сӯ хоҳанд шитофт, ва дониш афзун хоҳад шуд. Дониёл 12:4.

«Бисёр касоне», ки «ба ин сӯву он сӯ мешитобанд», (ки ин омӯзиши Каломи Худоро ифода мекунад) чунин мекунанд дар «замони поён», вақте ки «суҳаноне», ки дар «китоби» Дониёл «пӯшида» шуда буданд, кушода мегарданд. Аммо синфи дигари бокирагон низ ҳаст, ки андаке пас аз қонуни якшанбе дар Иёлоту Муттаҳида ба ин сӯву он сӯ мешитобанд.

Инак, рӯзҳо меоянд, мегӯяд Парвардигор Худо, ки Ман бар замин қаҳтӣ мефиристам, на қаҳтии нон ва на ташнагии об, балки қаҳтии шунидани каломҳои Парвардигор; ва онҳо аз баҳр то баҳр ва аз шимол то шарқ саргардон хоҳанд шуд, барои ҷустани каломи Парвардигор ба ин сӯ ва он сӯ хоҳанд давид, вале онро нахоҳанд ёфт. Дар он рӯз духтарони зебо ва ҷавонон аз ташнагӣ беҳол хоҳанд шуд. Онҳое ки ба гуноҳи Сомария қасам меҳӯранд ва мегӯянд: «Ба ҳаёти худои ту, эй Дон!» ва: «Ба ҳаёти роҳи Беэр-Шоба!» — ҳамонҳо хоҳанд афтод ва дигар ҳаргиз барнахоҳанд хост. Омӯс 8:11–14.

Гуноҳи Сомария ҳамон гуноҳе буд, ки бо Аҳъоб ва Изобал ифода шудааст: Аҳъоб намояндаи Иёлоту Муттаҳида ва Изобал намояндаи калисои католикӣ мебошад. Изобал, Аҳъоб ва анбиёи козиб дар рӯёруйӣ бо Илёс бар кӯҳи Кармил, қонуни якшанbero намунавор нишон медиҳанд. Дар он рӯёруйӣ ду гурӯҳи анбиёи нопок буданд: анбиёи Баал ва қоҳинони бустон. Баал яке аз худоёне буд, ки парастии карда мешуд; дигаре, ки дар бустонҳо парастии карда мешуд, Аштӯрот буд. Баал худои мардона буд ва Аштӯрот худои занона. Якҷо, илоҳияти мардона намояндаи давлат аст ва занона намояндаи калисо.

Худое, ки дар Дон барпо карда шуд, аз ҷониби нахустин подшоҳи Самария, Яробъом, барпо карда шуд, ки ӯ ҳам дар Байт-Ил ва ҳам дар Дон ғӯсолаи тиллоӣ бино намуд. Байт-Ил маънои хонаи Худоро дорад ва Дон маънои довариро, ва якҷоя онҳо иттиҳоди калисо ва давлатро ифода мекунанд, ки дар Иёлоту Муттаҳида пеш аз ҷорӣ шудани маҷбурии риояи якшанбе ба амал меояд. Он ду ғӯсолаи тиллоӣ бо ғӯсолаи тиллоии Ҳорун намояндагӣ шуда буданд.

Ғӯсола ҳайвон аст ва ҳайкали тиллоӣ сурат аст; бинобар ин, ғӯсолаи тиллоии Ҳорун ва ҳамчунин ду ғӯсолаи тиллоии Ёробъом иттиҳоди калисо ва давлатро, ки андаке пеш аз татбиқи қонуни якшанбе дар Иёлоту Муттаҳида ба амал меояд, ифода мекунанд. Дар мавриди Ёробъом, он ду шахр барои рамзшиносии иттиҳоди калисо ва давлат, ки дар китоби Ваҳй ҳамчун сурати ҳайвон муайян шудааст, шохидии дуҷумро фароҳам меоваранд.

Тарзи Беэр-Шебаъ аҳди Иброҳимро намояндагӣ мекунад. Аввалин ёдшавии номи «Беэр-Шебаъ» дар Ҳастӣ бисту як аст, ки порчаест, ки расул Павлус онро ба кор мебарад, то ба муқобили онҳое биистад, ки дар айёми ӯ пешниҳод мекарданд, ки барои наҷот ёфтан бояд қонунҳои маросимӣ ва хатнаро нигоҳ дошт. Павлус ҳамон порчаеро истифода мебарад, ки аввалин ёдшавии Беэр-Шебаъ дар он ҷой гирифтааст. Ӯ он таърихро ба кор мегирад, то

дар дохили ҳамон ҳикоя ду аҳди гуногун ва муқобили ҳамро баррасӣ намояд. Павлус писари канизро (Исмоил) ба ҳайси намояндаи аҳде истифода мебарад, ки бар қудрати инсон асос ёфтааст, ва Исмоилро бо Исҳоқ муқоиса мекунад, ки ӯро барои намояндагии аҳде ба қор мебарад, ки бар қудрати Худо асос ёфтааст. Ин порчаи Китоби Муқаддас аввалин борест, ки Беэр-Шебаъ дар он ёд мешавад, ва баъдтар дар таърих Павлус ҳамон таърихро ба қор мебарад, то вазъиятеро дар таърихи шахсии худ тавсиф кунад, ки дар таърихи Китоби Муқаддас тасвир шуда буд. Павлус бовар дошт ва таълим меод, ки таърихи Китоби Муқаддас тақрор мешавад.

Ҳарчанд Павлус ин порчаро аз Ҳастӣ боби бисту як барои тасвири ду аҳди муқобил истифода мебарад, дар он порча ду аҳд ҳаст, ки Худо бо Иброҳим мебандад, аммо онҳо ҳамон ду аҳде нестанд, ки Павлус аз он ҳикоя бармеоварад. Дар он порча Худо боз ваъда медиҳад, ки ваъдаи Худо дар бораи падари халқҳои бисёр гардондани Иброҳим ба воситаи Исҳоқ ба иҷро хоҳад расонд, ва ҳамчунин ваъда медиҳад, ки Исмоилро падари халқи бузурге хоҳад гардонд. Як порчаи Навиштаҷот, ишора ба қор аҳд, ва ин нахустин бор аст, ки Беэр-Шобаъ дар Навиштаҷот зикр мешавад.

Бинобар, вай ба Иброҳим гуфт: «Ин каниз ва писарашро берун кун; зеро писари ин каниз бо писари ман, яъне бо Исҳоқ, ворис нахоҳад шуд». Ва ин сухан дар назари Иброҳим ба сабаби писараш бисёр гарон омад. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Бигзор ин ба сабаби он писар ва ба сабаби канизат дар назари ту гарон наояд; дар ҳар он чи Соро ба ту гуфтааст, ба овози вай гӯш деҳ; зеро насли ту дар Исҳоқ хонда хоҳад шуд. Ва низ аз писари каниз миллате ба вучуд хоҳам овард, зеро ки ӯ низ насли туст». Ва Иброҳим субҳи барвақт бархоста, нон ва машки обе гирифта, ба Ҳочар дод ва онро бар китфи вай ниҳод, ҳамроҳи кӯдак, ва вайро равона кард; ва ӯ рафта, дар биёбони Беэр-Шобаъ саргардон шуд. Ҳастӣ 21:10–14.

Беэр-Шеба аҳди Иброҳимро ифода мекунад. Дар ҳамон боб худи Иброҳим низ бо Абималик аҳд баст.

Ва дар он замон чунин воқеъ шуд, ки Абималик ва Фихол, сарлашқари лашқари ӯ, ба Иброҳим сухан ронда, гуфтанд: «Худо бо туст дар ҳар он чи мекунӣ. Пас акнун дар ин ҷо ба ман ба Худо қасам бихӯр, ки бо ман, ва бо писари ман, ва бо набераи ман бевафой нахоҳӣ кард; балки мувофиқи меҳрубоние ки ман ба ту кардам, ту низ ба ман ва ба заmine ки дар он иқомат доштаӣ, амал хоҳӣ кард». Ва Иброҳим гуфт: «Қасам меҳӯрам».

Ва Иброҳим Абималикро аз барои ҷоҳои обе, ки бандагони Абималик ба зӯр гирифта буданд, сарзаниш кард. Ва Абималик гуфт: «Намедонам, ки ин қорро қӣ кардааст; ва ту низ маро огоҳ насохтӣ, ва ман ҳам то имрӯз аз он нашунида будам».

Ва Иброҳим гӯсфандон ва говонро гирифта, ба Абималик дод; ва ҳар дуи онҳо аҳд бастанд. Ва Иброҳим ҳафт барраи модаро аз рама ҷудо гузошт. Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Ин ҳафт барраи модаро, ки ту ҷудо гузоштаӣ, чӣ маъно дорад?»

Ва ӯ гуфт: «Ин ҳафт барраи мода-ро аз дасти ман бигир, то ки онҳо барои ман гувоҳ бошанд, ки ин ҷоҳро ман қандаам». Бинобар ин он маконро Беэр-Шобаъ номид; зеро дар

он чо ҳар дуи онҳо қасам хӯрданд. Ҳамин тавр онҳо дар Беэр-Шобаъ аҳд бастанд; баъд Абималик бархост, ва Фихол, сардори лашкари ӯ, ва онҳо ба замини фалиштиён бозгаштанд. Ва Иброҳим дар Беэр-Шобаъ дарахтзоре шинонд, ва дар он чо исми Худованд, Худои ҷовидонаро, хонд.

Ва Иброҳим рӯзҳои бисёр дар замини фалиштиён иқомат намуд. Ҳастӣ 21:22–34.

Беэр-Шеба рамзи аҳди Худо бо Иброҳим аст. Дар Китоби Муқаддас чандин таърихи аҳд сабт шудааст, ки Беэр-Шебаро бо аҳди Иброҳим мепайванданд. «Беэр» маънои чоҳро дорад ва «шеба» маънои «ҳафт»-ро. Шеба ҳамон вожаи ибронӣ аст, ки ба сурати «ҳафт бор» тарҷума шудааст, ки Вилиям Миллер дуруст дарк кард, ки он пешгӯии ду ҳазору панҷсаду бист солро дар Ибодат бисту шаш ифода мекунад. Ин нахустин «пешгӯии замонӣ» буд, ки ӯ кашф намуд, ва он аввалин ҳақиқати бунёдӣ буд, ки дар соли 1863 канор гузошта шуд. Дар он порчае ки вожаи «шеба» дар ҷаҳон ояти гуногун ба «ҳафт бор» тарҷума шудааст, ҷазои Худо, ки бо «ҳафт бор» ифода меёбад, «низои аҳди Ман» номида шудааст.

Он гоҳ Ман низ ба муқобили шумо хилофи роҳ хоҳам рафт, ва шуморо барои гуноҳхоягон боз ҳафтчандон ҷазо хоҳам дод. Ва шамшереро бар шумо хоҳам овард, ки интиқоми аҳди Маро хоҳад гирифт; ва ҳангоме ки дар дохили шаҳрҳои худ ҷамъ шавед, ваборо дар миёни шумо хоҳам фиристонд; ва шумо ба дасти душман таслим карда хоҳед шуд. Ибодат 26:24, 25.

Калимае, ки ҳамчун «ҳафт бор» тарҷума шудааст ва «ҷанҷол»-и аҳди Худоро дар Ибодат боби бисту шаш ифода мекунад, ва дар калимаи Беэр-Шобаъ «шоба» мебошад, дар китоби Дониёл низ ду бор тарҷума шудааст: як бор ҳамчун «қасам», ки дар шариати Мусо навишта шудааст, ва як бор ҳамчун «лаънат». Ҳам «қасам» ва ҳам «лаънат» аз калимаи «шоба» тарҷума шудаанд, зеро он на танҳо маънои «ҳафт»-ро дорад, балки мафҳуми аҳд ё «қасам»-ро низ дар бар мегирад, ки агар шикаста шавад, «лаънат» ба бор меорад.

Бале, тамоми Исроил шариати Туро поймол кардаанд ва рӯй гардониданд, то ба овози Ту итоат накунад; бинобар ин лаънат бар мо рехта шудааст, ва ҳамчунин қасаме ки дар шариати Мусо, бандаи Худо, навишта шудааст, зеро ки мо бар зидди ӯ гуноҳ кардаем. Дониёл 9:11.

Калимаи «шибо» ё ҳафт, ки ҳафт барраеро ифода мекард, ки назди чоҳе дар Беэр-Шеба қурбонӣ шуданд, аҳдро ифода мекунад. Ва аҳди Худо, ё қасами ӯ, изҳор медорад, ки итоаткорон зинда мемонанд ва ноитоатон мемиранд.

Беэр-Шева аҳдеро рамзӣ мекунад, ки бо имони Иброҳим намояндагӣ мешавад. Пас, ҳангоме ки «духтарони бокираи зебо»-и Омӯс ҳашт, ки ҳамчунин «бокираҳои нодон»-и Матто бисту панҷ ва низ «шарирон»-и Дониёл дувоздаҳ мебошанд, «ба гуноҳи Сомария» қасам меҳӯранд, онҳо садоқати худро ба нишони Изобал (папагарӣ), ки бо Аҳъоб (Созмони Милали Муттаҳид) зино кардааст ва бар сурати ҳайвон (Иёлоти Муттаҳидаи Амрико) ҳукмронӣ мекунад, қасам меҳӯранд.

Вақте ки ҳамон «дӯшизагон зебо» мегӯянд: «Эй Дон, худои ту зинда аст», онҳо ба сурати тиллоии гӯсола сачда мекунанд, чунон ки онро ду шоҳид (Ҳорун ва Ӯробъом) муайян кардаанд. Гӯсолаи тиллоӣ сурати ҳайвонро ифода мекунад, ки он ҳамбастагии калисо ва давлат аст.

Ҳангоме ки ҳамон бокирагон даъво мекунанд, ки «роҳи» Беэр-Шобаъ «зинда аст», вожаи «роҳ» маънои «тарик»-ро дорад. Ин маҳз ҳамон вожаест, ки барои муайян кардани «роҳҳо»-и «роҳҳои қадимӣ» дар Ирмиё 6:16 ба кор рафтааст. Он бокирагон мегӯянд, ки гарчанде онҳо ба сурати ҳайвон сачда карда, нишони ҳокимияти ўро пазируфтаанд, ҳанӯз ҳам фарзандони Иброҳим мебошанд. Онҳо дар Каломи Худо бо изтироб аз ин сӯ ба он сӯ медаванд, то паёмеро, ки аз ҷониби «шарқ» ва «шимол» ва аз «баҳр то баҳр» ифода шудааст, бичӯянд, ва ҳанӯз ҳам даъво мекунанд, ки Адвентистони рӯзи ҳафтум ҳастанд, аммо дер шудааст.

Вале хабаре аз шарқ ва аз шимол ўро ба ташвиш ҳоҳад овард; бинобар ин ў бо ғзаби бузург берун ҳоҳад рафт, то бисёр касонро ҳалок кунад ва тамоман нобуд созад. Ва хаймаҳои қасри худро дар миёни баҳрҳо бар кӯҳи муқаддаси ҷалол барпо ҳоҳад кард; вале ў ба анҷоми худ ҳоҳад расид, ва ҳеҷ кас ба ў ёрӣ нахоҳад кард. Дониёл 11:44, 45.

Он бокирагон дар ҷустуҷӯи паёми ин ду ояти пешинанд. Паёми ниҳони хушдор, ки дар замони охир дар соли 1989 кушода шуд, вақте ки, чунон ки дар Дониёл боби ёздаҳ, ояти чихил тасвир шудааст, «мамлакатҳо», ки намояндаи Иттиҳоди Шӯравии собиқ буданд, аз ҷониби папагӣ ва Иёлотҳои Муттаҳида рӯфта шуданд, болоравӣ ва сукути ниҳони папагиро муайян мекунад. Дар ин ду оят, паёме, ки бо шарқ ва шимол ифода ёфтааст, подшоҳи шимолро (попро) ба ғзаб меорад ва таъқиби ниҳойи оғоз меёбад, ва он дар ояти чихилу панҷ ба анҷом мерасад, вақте ки папагӣ «хаймаҳо»-ро барпо мекунад, ки аз вожаи ибронӣ бармеояд ва маънои «хайма»-ро дорад, (хайма рамзи калисо аст), вале он «хайма»-и «қаср»-и ўст, ки намояндаи давлат мебошад. Ҷое ки ў он хаймаро, ки намояндаи иттиҳоди калисо ва давлат аст, ё чунон ки Юҳанно онро дар Ваҳй меномад, сурати ҳайвон, мегузорад, «дар миёни баҳрҳо» аст, ба шакли чамъ. Он бокирагони зебо дар ҷустуҷӯи паёми ниҳони хушдор ҳастанд, ки дар оятҳои чихилу чаҳор ва чихилу панҷи Дониёл боби ёздаҳ ифода ёфтааст, ва дар ояти баъдӣ Микоил бармехезад ва муҳлати имтиҳон ба поён мерасад. Ва дар он вақт Омӯс 8:14 мегӯяд, ки он бокирагони зебо «фурӯ хоҳанд афтод, ва дигар ҳаргиз барнахоҳанд хост.»

Вақте ки бокираҳои зебо даъво мекунанд, ки Адвентистони рӯзи ҳафтум ҳастанд, дар айни ҳамон вақт ки ба сурати ҳайвон сачда мекунанд, Юҳанно онҳоро ҳамчун яҳудиёне тасвир мекунад, ки мегӯянд яҳудӣ ҳастанд, вале нестанд. Онҳо даъво мекунанд, ки фарзандони Иброҳиманд, аммо дурӯғ мегӯянд.

Инак, Ман ононро, ки аз куништи шайтонанд, ва мегӯянд, ки яҳудӣ ҳастанд, вале нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, водор хоҳам кард, ки биёянд ва пешӣ пойҳои ту сачда кунанд, ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам. Ваҳй 3:9.

Онҳо нишони папиро пазируфтаанд ва ба ин васила хислати ўро пазируфтаанд. Онҳо даъво мекунад, ки яҳудӣ ҳастанд, ё даъво мекунад, ки адвентистони нигоҳдорандаи шанбе ҳастанд, аммо пас хислати папиро доранд, ки, аз ҷумлаи чизҳои дигар, «дар маъбади Худо» менишинад. Онҳо даъво мекунад, ки адвентист ҳастанд, ё даъво мекунад, ки дар маъбади адвентистӣ ҳастанд, аммо онҳо ҳамон қадар адвентист нестанд, ки папа масеҳӣ нест.

Онҳое ки «ба ин сӯ ва он сӯ» медаванд ва «каломи Худованд»-ро меҷӯянд, «хирадмандон»-е нестанд, ки дар китоби Дониёл муайян шудаанд, балки онҳо ҳамчун «бокирагон» муайян гардидаанд. Равшан аст, ки онҳое ки дар ин оятҳо саргардонанд, гуруснаанд ва аз ташнагӣ мемиранд, «каломи Худованд»-ро «дарк намекунад», зеро дар ҳамин оятҳо маҳз ҳамон чизро меҷӯянд. Каломии Худованд, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон ошкор мегардад, Ваҳйи Исои Масеҳ аст; ва бокирагони аблаҳ, шарир ё «бокирагони зебо» ҳамонҳоянд, ки афзоиши донишро аз китоби Дониёл дарк накарданд. Онҳо рағбани зарурӣ надоштанд, то, чунон ки Матто таълим медиҳад, ба пеш рафта, ба тӯй пайравӣ намоянд.

Он «қаҳтӣ» поёни замони имтиёз аст. «Духтарони бокираи» Омӯс, ки дар ин оятҳо дар ҷустуҷӯи нон (Каломии Худо) ва об (Рӯҳулқудс) ҳастанд, ҳамон «шарирон»-и Дониёл мебошанд, ки «намефаҳманд». Онҳо ҳамон духтарони бокираи нодони Матто ҳастанд, ки дар ҷустуҷӯи Рӯҳулқудс мебошанд; ва ин, бар асоси шаҳодати се шохид, яққоя он касонеро муайян мекунад, ки дарк мекунад имкони онҳо барои омодагӣ ба ақди никоҳ гузаштааст ва онҳо ҳеч либосе надоранд, то ба тӯй раванд, зеро аз «шунидан»-и паёми махсусе, ки ҳоло мӯҳраш кушода мешавад, сарпечӣ карданд. Аз замоне ки паёми махсус мӯҳраш кушода мешавад, то поёни замони имтиёз, вақти даъвати охирин барои наҷот аст. Ба он замон номуҳайё расидан, худро барои шунидани ин суханон муҳайё кардан аст: «Дер шуд!»

«Ҷаҳоне ҳаст, ки дар шарорат, дар фиреб ва гумроҳӣ, дар ҳуди сояи марг хобидааст,—хоб, хоб. Кист, ки азоби ҷон мекашад, то онҳоро бедор намояд? Қадом овоз метавонад ба онҳо бирасад? Зехни ман ба оянда бурда шуд, ба он вақт, ки ишора дода хоҳад шуд. “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ўро пешвоз гиред.” Аммо баъзеҳо дар ба даст овардани рағбан барои пур кардани чароғҳои худ таъхир хоҳанд кард, ва онҳо хеле дер хоҳанд фаҳмид, ки хислат, ки бо рағбан ифода шудааст, қобили интиқол нест.»
Review and Herald, 11 феввали 1896.

Хати нубуввате, ки дар масали даҳ бокира тасвир ёфтааст, рағбанро рамзи хислат мегирад, аммо «равғани тиллоӣ» ва «равғани муқаддас» ҳамчунин паёмҳои «Рӯҳи Худо»-ро ифода мекунад.

«Он масеҳшудагоне, ки назди Худованди тамоми замин меистанд, ҳамон мақомеро доранд, ки замоне ба Шайтон ҳамчун карруби соягустар дода шуда буд. Ба воситаи мавҷудоти муқаддасе, ки тахти Ўро ихота мекунад, Худованд бо сокинони замин пайваста робита нигоҳ медорад. Рағбани тиллоӣ файзеро ифода мекунад, ки Худо бо он чароғҳои имондоронро таъмин мекунад, то ки онҳо ларзон нашаванд ва хомӯш нагарданд. Агар ин рағбани муқаддас дар паёмҳои Рӯҳи Худо аз осмон рехта намешуд, абзорҳои шарорат бар инсонҳо қомилан ҳукмронӣ мекарданд.

«Вакте ки мо паёмхоеро, ки Ў ба мо мефиристад, қабул намекунем, Худо беҳурмат карда мешавад. Бо ин мо он равғани тиллоиро рад мекунем, ки Ў меҳост ба ҷонҳои мо бирезад, то ба онҳое, ки дар торикӣ ҳастанд, расонда шавад. Вакте ки нидо баланд шавад: “Инак, домод меояд; ба пешвози ӯ берун оед”, онҳое ки равғани муқаддасро қабул накардаанд, ки файзи Масеҳро дар дилҳои худ гиромӣ надоштаанд, мисли бокирағони нодон хоҳанд ёфт, ки онҳо барои пешвози Худованди худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки равғанро ба даст оваранд, ва зиндагии онҳо барбод меравад. Аммо агар Рӯҳи Муқаддаси Худо талабида шавад, агар мо, ҷунон ки Мусо илтиҷо кард, тавалло намоем: “Ҷалоли Худро ба ман нишон деҳ,” муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Тавассути найчаҳои тиллоӣ, равғани тиллоӣ ба мо расонда хоҳад шуд. “На бо қудрат, ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо.” Бо қабул кардани шуоъҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун ҷароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Онҳое ки дар китоби Омӯс «ба ин сӯ ва он сӯ медаванд», бар он шаҳодат меафзоянд, ки табақаи Адвентистони рӯзи ҳафтумро муайян месозад, ки масъулияти худро барои «фаҳмидан»-и паёми махсус аз китоби Ваҳй, ки ҳангоме ки «вақт наздик аст» муҳркушоӣ мегардад, рад мекунад.

«Мо ҳоло дар замони бисёр хатарнок зиндагӣ мекунем, ва ҳеҷ яке аз мо набояд дар ҷустуҷӯи тайёрӣ барои омадани Масеҳ сустӣ намояд. Ҳеҷ кас ба намунаи бокираҳои аблаҳ пайравӣ накунад ва гумон набарад, ки пеш аз ба даст овардани тайёрии ҳислат, то фаро расидани бӯҳрон мунтазир мондан беҳатар хоҳад буд, то ки дар он вақт устувор бимонад. Вакте ки меҳмонон даъват шуда, тафтиш мегарданд, барои ҷустуҷӯи адолати Масеҳ дер хоҳад шуд. Ҳозир вақти он аст, ки адолати Масеҳро бар тан кунед,—либоси арӯсие, ки шуморо сазовори ворид шудан ба зиёфати ақди Барра хоҳад гардонид. Дар масал, бокираҳои аблаҳ чун касоне тасвир шудаанд, ки барои равған илтиҷо мекунанд, вале мувофиқи дарҳости худ онро намегиранд. Ин рамзи онҳост, ки худро бо парваридани ҳислате, ки дар замони бӯҳрон устувор истода метавонад, тайёр накардаанд. Гӯё онҳо ба ҳамсояғони худ рафта, мегӯянд: «Ҳислати худро ба ман деҳ, вагарна ман ҳалок хоҳам шуд». Онҳое ки хирадманд буданд, наметавонистанд равғани худро ба ҷароғҳои нимҳомӯши бокираҳои аблаҳ бидиҳанд. Ҳислат интиқолпазир нест. Он на харида мешавад ва на фурӯхта; он бояд ба даст оварда шавад. Худованд ба ҳар як фард фурсат додааст, ки дар давоми соатҳои муҳлат ҳислати одилона ба даст оварад; аммо Ў роҳе фароҳам наовардааст, ки тавассути он як омили инсонӣ ба дигаре ҳислатеро, ки ҳудаш дар рафти таҷрибаҳои саҳт инкишоф додааст, интиқол диҳад,—ҳислатеро, ки бо омӯхтани дарсҳо аз Муаллими бузург ба даст омадааст, то ки инсон дар озмоиш сабр зоҳир кунад ва имонро ба қор барад, то қўҳҳои номумкинро аз ҷой бардорад. Имконнопазир аст, ки атри муҳаббат интиқол дода шавад,—ё ба дигаре нармхӯй, ҳикмат дар муомила ва матонат бахшида шавад. Имконнопазир аст, ки як дили инсонӣ муҳаббати Худо ва башариятро ба дили дигар резад.»

«Аммо рӯз меояд, ва он ба мо наздик аст, ки ҳар як ҷанбаи ҳислат ба воситаи васвасаи махсус ошкор хоҳад шуд. Онҳое ки то охир ба принцип содиқ мемонанд ва имонро ба қор мегарданд, ҳамон касоне хоҳанд буд, ки дар соатҳои пешини муҳлати озмоиши худ

дар миёни санчиш ва имтиҳон содик будани худро собит кардаанд ва хислатҳое ба шабоҳати Масеҳ ташаккул додаанд. Ҳамон касоне хоҳанд буд, ки ошноии наздик бо Масеҳро парвариш кардаанд ва ба воситаи ҳикмат ва файзи Ё шарикони табиати илоҳӣ гардидаанд. Аммо ҳеч инсон наметавонад ба дигаре ихлоси дил ва сифотҳои начиби ақдро бидиҳад ва камбудииҳои ӯро бо қуввати ахлоқӣ ҷуброн намояд. Ҳар яки мо метавонем барои якдигар бисёр кор кунем, агар ба мардум намунаи масеҳмонанди Масеҳро пешкаш намоем ва ба ин васила бар онҳо таъсир расонем, то назди Масеҳ раванд барои он адолате ки бе он дар доварӣ истода наметавонанд. Одамон бояд бо дуо ин масъалаи муҳими бино кардани хислатро баррасӣ намоянд ва хислатҳои худро мувофиқи намунаи илоҳӣ шакл диҳанд». The Youth's Instructor, January 16, 1896.